Ročník 47 - Daněk, Wabi

```
        A                   Emi         Emi7          A
1. Nás bylo sedm romantiků netušících, že se všechno mění,
                            Emi             Emi7         A
   a stačilo pár okamžiků, patnáct let, to vlastně tolik není,
         F#mi                      C#mi                     Hmi D E7
   však sotva pátek odhoukaj', to pomyšlení každýho z nás svádí:
        A                   Emi       Emi7          A
   svý tělo sádlem obalený napasovat do maskáčů z mládí.
2. Léta kráse nepřidaj' a nevyléčí naše ztuhlý klouby,
   jen v uších pořád zvoní blues, co na mýtinách jazzman vítr troubí,
   zas jdeme známým údolím, tak jako v čase naší zašlý slávy,
   a slova městem neředěná snášejí se do vyrezlý trávy.
3. Pak čaj s příchutí jehličí a cigaretu zapalovat tříškou,
   a kytaru vzít do klína a zpívat si tu píseň, kdysi blízkou,
   text není žádnej Kainar, dávno víme, že je vlastně hloupá,
   tak proč nám slzí oči, není přece vítr a kouř vzhůru stoupá.
4. A je tu konec víkendu a všechno jako v obráceným filmu,
   každej si schová do kapsy ten žhavej uhlík, kterej ještě zbyl mu,
   [:  ten uhlík, to je jistota, že všední dny člověka neumoří,
       čas od času se podívá a řekne: je to dobrý, ještě hoří ... :]
```